

Nenda läks ta omma teed jälle mäest ülesse se furd maanteed möda. Tühja kõhuga ja wäs-sünd, agga räästast holega kandes. — Siis tulli üks mees heas rides temma järrel, ja küsis: Kust sa tulled ja kuhho lähhäd sa? Poisike räkis wähhhe hawal keik omma luggo, mis asja ta käinud ja ka et ta lotus tühjaks läinud.

„Sedda ma olleksin woinud sulle ette ütelda, et sa seal ilma aego käid, armas laps, agga et sa sedda küsatust, mis lounasöma ja winaga sulle tulli, olled ärrawoitud, siis pead sa minno jures õhtoodet sama; warsti jouame minno perresse!“

Nenda se olli ka; üks kenna maea mäerinna, jõe äres, pikka kuuskede ja sarrapude wahhel seis-sis nende ees. Perremees hüdis omma ödde: „Margareta, minna toon sulle siin ühhe weikese wöera, kelle kõht tühhi on; to temmale ommetegi kohhe pima ja wöid ja juusto ja leiba!“

„Di! keik ühhe korraga?“ ütles ödde naerates; „kas temmal lähhäb ni mitto asja tarwis omma kõhto täita?“

Siiski tõi temma lahke melega keik mis tah-heti, panni isse wöid leiva peale ja römustas et se poisil näitis wägga magus ollema. Jürri meel sai ka röömsaks; kui ta kõht täis olli panni temma käed ristis ja lugges tasfaste tänno palwet.

Tallopöeg olli sedda aega mustaräästaga teg-go teind, ja ütles: „Ma uõsun, sedda jallakest sünniks lahhasse panna; katsume ommeti.“ Jürri meel olli hea ja ta aitas selle jures ni paljo kui ta wöis, ja kui nemmad sellega ollid toime saand, tännas temma süddamest, toido ja keige selle abbi ja armo cest, mis temmale ja linnule olli tehtud. —

„Selle willetsa põhwe pärrast, mis ehk nüüd pea teie kätte tulleb, ei pea sa ka mitte wägga kurwaõtama, wöib olla, ehk ma woin sulle üks-furd kohta jubhatada!“ ütles perremees. Jürri tännas ommas süddames Jummalat selle ue lo-tuõse cest; agga omma wannaeide peale mõttel-des, ütles temma: „Omna ello pärrast ma ei kardakski nenda kui wannaeide pärrast, kel ilma minnuta keddagi ei olleks, kes tedda armastab ja aitab.“

„Noh, küll Jummal aitab!“ ütles tallopöeg ja andis poisile weel tükki pekki kasa, wannaei-dele wia. Tännolikko ja röömsa melega kõndis Jürri möda mägge ülespidi ja joudis widde-wikful kojo. Wannaeit kulis pead wangutades poisi jutto pealt ja ütles wimaks kurwa melega: „Minna ellen küll eimegi arwanud, et se nenda pididi tulles; agga et sa selle hädda ja waewa